

wendden het oog af, en daar was niemand die zich over u ontfermde. Maar het licht des Heeren ging op, en nu eerst wordt uw eigen ellende u openbaar, nu eerst ziet ge dat het een woestenij is om u heen, nu eerst bespeurt ge het bloed, dat uit uw wonden leekt, en een innerlijke afkeer van u zelf grijpt u aan. O! ge zoudt wenschen, dat die bebloede grond zich opende om U te verbergen, dat die heuvelen daarginder toekwamen en zich op U wierpen, dat die bergen werden opgenomen, om U te bedekken, dat ge niet meer waart. En toch, hoor, daar gaat een roepen van den Eeuwige uit. De groote God en Schepper aller dingen, Hij roept u. Mij arme? Ja, u roept de Ontfermer. U heeft Hij van noode. Voor U heeft hij een werk te doen. Zijn stem roept en dat woord doet u opstaan. »In uwen bloede, zeg Ik: leef” is het machtwoord zijner ontferming, en tot u, verlorene en ellendige! roept Hij die het alles schiep: Wees Gij mijn kind, het kind van mijn welbehagen. Ik heb u gegrepen. Woon eeuwig in mijn huis!”

O! laat ons dan nedervallen en aanbidden Gel., en neen, zeg niet in uw hart, mijn broeder, mijne zuster! »voor mij dus geen heil, voor mij dus buiten hope.” Neen, klaag niet, dat uw gebed dus ijdel, uw zoeken dus om niet, vergeefs uw kloppen is aan de poorte des hemels. Wie onzer kan de wegen Gods voorzeggen, wie u verzekeren, dat niet gij van Zijn geroepenen zijt. Hij neemt ze van den troon zoowel als uit de hut der armen. Hij roept ze van de moederschoot, maar openbaart zich ook soms eerst op het